

DURF VEEL. *DROOM* GROOT

Je wil je kind beschermen tegen de harde wereld, maar als het geboren wordt met een groot talent en een vurige passie voor een sport, kun je maar beter helpen de droom waar te maken. Zoals een van de moeders van deze topsportertjes zegt: 'Ik moet mijn angsten aan de kant zetten en heb mentaal de switch gemaakt er vol voor te gaan.'

TEKST EVELINE RETHMEIER FOTOGRAFIE BRENDA VAN LEEUWEN

Annelies Bondo is de moeder van David (14), die op hoog niveau basketbalt en droomt van een carrière bij de NBA.

'Al vanaf dat David kon kruipen, zat hij achter een bal aan. Op de dag dat hij kon lopen is hij ook direct begonnen met een basketbal te dribbelen. De aantrekkingskracht die een bal op hem heeft is ongelooflijk. Lange tijd was David te jong om te mogen basketballen, maar op zijn zevende hebben ze hem toch toegelaten omdat hij zo lang was. Mijn man heeft zelf in zijn jeugd op hoog niveau gebasketbald, maar was gedwongen zijn sportcarrière op te geven toen hij uit zijn geboorteland Congo moest vluchten. Aanvankelijk was hij het die David stimuleerde iets met zijn talent te doen. Ik voelde daar in eerste instantie weinig voor. Ik was een beschermende moeder, en topsport vond ik zo'n harde wereld. Dat vele harde trainen schrikte me af. Ik ging er pas anders naar kijken, toen het op school niet zo lekker liep. Ik zag hoe hij daar worstelde, terwijl hij aan de andere kant zo genoot van het basketballen. Dan zag ik een andere David. Voor school was het moeilijk om hem te motiveren, maar voor sport bleek dat geen enkel probleem. Hij vertelde mij twee jaar geleden, toen hij twaalf was, over zijn plan dat hij had uitgewerkt hoe hij uiteindelijk in Amerika in de NBA zou kunnen gaan basketballen. Stap voor stap vertelde hij me hoe hij het voor ogen had. Stap 1 was naar de Topsport Talenten School gaan. Zo doelgericht had ik hem nog nooit gehoord, en zeker niet over school. Toen besloot ik er ook voor te gaan en hem zo veel mogelijk te steunen. Ik dacht: dit is

zijn droom, en ik moet mijn angsten maar aan de kant zetten. Ik zie door David dat topsport niet alleen een kwestie van talent is, maar zeker ook een kwestie van mentaliteit, en die begint bij David steeds meer te komen. Hij moet de meeste dagen om zes uur 's ochtends op om op tijd voor zijn training in Groningen te zijn, voordat hij naar school gaat. Hij doet het, en hij klaagt vrijwel nooit. Ik ben onder de indruk van het doorzettingsvermogen van mijn zoon en zie dat, samen met zijn talent, met de jaren groeien. Afgelopen zomer heeft hij speciaal een krantenwijk gelopen om naar een basketbalkamp te kunnen gaan. Nu bekijkt hij de mogelijkheden om modellenwerk te doen om wat bij te verdienen. Wij investeren ook veel, zeker ook qua tijd. Dat hoort erbij. Ik sta net zo goed om zes uur naast mijn bed om met David samen te ontbijten. En zijn trainingen gaan voor, ook als opa en oma veertig jaar getrouwd zijn. Dat is niet altijd leuk, maar inmiddels snap ik het steeds beter. Ik had eerst een typisch Nederlandse mentaliteit, dat ik steeds wilde benadrukken dat er maar een paar zijn die het topniveau van de Amerikaanse competitie halen, en dat zo veel jongens dit willen. Ik heb ook mentaal de switch gemaakt dat we er vol voor gaan, en dat we wel kijken waar het schip strandt. Hij belooft me nu al met een grote glimlach dat ik een mooie auto mag uitzoeken als hij in de NBA een contract krijgt. Al is hij nog maar veertien, hij heeft mij geïnspireerd. Ik hing altijd erg aan de zekerheden van een vaste baan, maar dacht een paar jaar geleden: als mijn kind zo groots durft te dromen, waarom doe ik dat dan zelf niet? Door hem durfde ik het aan om mijn eigen bedrijf te starten.' ►

'Als mijn kind zo groots durft te dromen, waarom doe ik dat dan zelf niet?'